

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 204/2026-5

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a zo sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Petrom Ďurianom, advokátom, Ďatelinová 5530/4, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7CdoPr/10/2025 z 30. septembra 2025 o oznámení dôvodov vylúčenia sudcu ústavného súdu Petra Straku takto

r o z h o d o l :

Sudca Ústavného súdu Slovenskej republiky Peter Straka **nie je vylúčený** z konania a rozhodovania o ústavnej sťažnosti sťažovateľky (Rvp 3387/2025).

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavná sťažnosť bola ako spravodajcovi pridelená sudcovi II. senátu ústavného súdu, ktorého členom je aj sudca ústavného súdu Peter Straka, ktorý podľa § 49 ods. 4 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) oznámil dôvody svojho vylúčenia z konania a rozhodovania o ústavnej sťažnosti. Uviedol, že sťažovateľka bola vedúcou Kancelárie Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“), ktorej členom bol v rokoch 2012 až 2017, a svoj vzťah so sťažovateľkou hodnotí ako priateľský. Treba dodať, že sťažovateľka ústavnou sťažnosťou namieta porušenie svojich ústavných práv uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí jej dovolania proti rozsudku krajského súdu v jej spore o určenie neplatnosti jej odvolania z funkcie vedúcej kancelárie súdnej rady a dohody o skončení jej štátnozamestnaneckého pomeru so súdnou radou.

2. Podľa čl. IV bodu 1 písm. c) rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2026 o vylúčení sudcu pri rozhodovaní v senáte podľa § 51 ods. 2 prvej vety zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) rozhoduje tretí senát, ak ide o sudcov druhého senátu.

3. Podľa § 49 ods. 1 prvej vety zákona o ústavnom súde sudca ústavného súdu je vylúčený z konania a rozhodovania vo veci, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, účastníkom konania, zúčastnenej osobe alebo ich zástupcom možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti. Dôvod

vylúčenia sudcu ústavného súdu spočívajúci v pochybnostiach o nezaujatosti podľa § 49 ods. 1 prvej vety zákona o ústavnom súde nadväzuje na požiadavku nestrannosti súdneho rozhodovania tak, ako je okrem iného definovaná aj v rozhodnutiach Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Nestrannosť má stránku subjektívnu a stránku objektívnu, keďže nestrannosť sudcu má význam pre dôveru verejnosti v súdnictvo (Olujic proti Chorvátsku, sťažnosť č. 22330/05, rozsudok ESLP z 5. 2. 2005, bod 57). Pri rozhodovaní o tom, či je daný dôvod na obavy, že sudca nie je nestranný, je dôležité hľadisko namietateľa, no nie je rozhodujúce. Rozhodujúce je, či tieto obavy môžu byť považované za objektívne (Thorgeir Thorgeirson proti Islandu, sťažnosť č. 13778/88, rozsudok ESLP z 25. 6. 1992, bod 51). Pri objektívnom teste sú dôležitými kritériami dôvera verejnosti v rozhodovanie (II. ÚS 36/2012).

4. Pri teste subjektívnych okolností sa zisťuje osobné presvedčenie, postoj sudcu alebo jeho záujem v prerokúvanej veci. Osobná nestrannosť sudcu sa predpokladá, kým sa nepreukáže opak. Takýmto opakom môže byť sudcom prejavené nepriateľstvo alebo neznášanlivosť. Pri teste objektívnych okolností je dôležitá perspektíva nestranného pozorovateľa a relevantné je aj zdanie sa zaujatosti, teda či sú dané okolnosti, ktoré môžu vzbudzovať pochybnosti o nestrannosti sudcu (Daktaras proti Litve, sťažnosť č. 42095/98, rozsudok ESLP z 10. 10. 2000, bod 32).

5. Z toho, že sudca ústavného súdu bol členom súdnej rady v čase, kedy bola sťažovateľka vedúcou kancelárie súdnej rady a kedy bola z tejto funkcie odvolaná, nemožno dospieť k záveru, že by mal k veci akýkoľvek vzťah. Je tomu tak preto, že ako člen súdnej rady sa nemohol zúčastňovať na rozhodovaní súdnej rady o vedúcej osobe jej kancelárie a o štátnozamestnaneckých pomeroch zamestnancov súdnej rady tak, ako to vyplýva z § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase odvolania sťažovateľky, podľa ktorých úlohy spojené s odborným, organizačným, personálnym, administratívnym a technickým zabezpečením činnosti súdnej rady vykonáva kancelária súdnej rady, pričom kanceláriu súdnej rady riadi a v jej mene vystupuje vedúci kancelárie súdnej rady, ktorého vymenúva a odvoláva predseda súdnej rady, ktorému zodpovedá za jej činnosť.

6. Zo subjektívneho tvrdenia sudcu ústavného súdu o tom, že svoj vzťah so sťažovateľkou hodnotí ako priateľský, nemožno dospieť k záveru, že by jeho vzťah so sťažovateľkou bolo možné hodnotiť ako taký, ktorý odôvodňuje pochybnosti o jeho nezaujatosti. Každé subjektívne hodnotenie sudcu pri rozhodovaní o otázke jeho vzťahu k účastníkovi konania musí byť verifikovateľné na základe objektívnych skutočností, z ktorých by bolo možné vyvodiť objektívny charakter vzťahu. Priateľstvo je široko diferencovaný, rôznymi stupňami vzťahu dvoch osôb charakterizovateľný a subjektívny sociálny fenomén. V súdnom rozhodovaní však musí mať objektivizovateľné prvky. Všeobecné a subjektívne hodnotenie o priateľstve nepostačuje na vyhodnotenie vzťahu sudcu ústavného súdu a sťažovateľky ako takého, ktorý by zakladal objektívny záver o možných pochybnostiach o nezaujatosti sudcu ústavného súdu. Z oznámenia sudcu ústavného súdu tak nemožno dospieť k záveru o tom, že by mal akýkoľvek pomer k veci a účastníkom konania tak, ako to predpokladá § 49 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2026

Robert Šorl
predseda senátu